

KO JE KO

Jelena Angelovski (1980, Pančevo) diplomirala je, magistrirala i doktorirala na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu, na Katedri za srpsku književnost. Radila je kao bibliotekar u Gradskoj biblioteci u Pančevu, a od 2006. do 2018. kao nastavnik srpskog jezika u Osnovnoj školi „Jovan Jovanović Zmaj“ u Pančevu. Objavila je dve zajedničke knjige u okviru grupe za Kreativno pisanje Centra za stvaralaštvo mladih, *Zadaci iz marljivosti* (2000) i *Dnevnik 2000* (2001). Više godina uređivala je Zbornik poezije i proze mladih sa prostora bivše Jugoslavije *Rukopisi*. Od 2018. godine živi u Švajcarskoj, u blizini Ciriha, gde predaje maternji jezik i kulturu deci srpskog porekla. Kraće prozne beleške o svojim imigrantskim iskustvima objavljuje na blogu stelovanjeglave.com

Maja Anastasijević (1965, Beograd) diplomirala je nemački jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Pohađala je (septembar 1986–jun 1987) predavanja na Odseku za germanistiku Humboltovog univerziteta u Berlinu. Radila je kao profesor nemačkog jezika na Kolarčevom narodnom univerzitetu u Beogradu, kao prevodilac u preduzeću „Zastavaimpex“ i prevodilac-novinar u dnevnom listu *Blic*. Prevodi s nemačkog i na nemački. Među autorima koje je prevodila izdvajaju se Regina Šer (*Bog stanuje u Vedingu*), Feridun Zaimoglu (*Izabel*), H. M. Encensberger (*Umetnici preživljavanja*, zajedno s Mirjanom V. Popović), Galzan Činag (*Devet snova Džingis Kana*), Mihael Martens (*U potrazi za junakom*), Abas Hider (*Lažni Indijac*).

Branko Anđić (Beograd, 1952), pisac, prevodilac, profesor književnosti i novinar. Diplomirao je na Odseku za opštu književnost i teoriju Filološkog fakulteta u Beogradu. Jedan od pokretača i urednika časopisa za svetsku književnost *Pismo* i neka-

dašnji član uredništva *Književnih novina*. Od 1990. godine živi u Buenos Ajresu. Objavio je prozne knjige: *Posle svirke* (1983), *Lavica liže rane* (1989), *Kao iz kabla* (2003), *Ovo je istinita priča* (2007), *Veličina sveta* (2008, prerađeno izdanje 2020), *Play Back* (2012), *Teški metal* (2014), *Veliko spremanje* (2017) i *Dnevnik međuvremena 2000–2020* (esejistika, 2021). Priredio je nekoliko antologijskih izbora pripovedaka sa područja Latinske Amerike, a prevodio je dela nekih od najznačajnijih latinoameričkih, španskih i severnoameričkih pisaca kao što su Horhe Luis Borges, Mario Vargas Ljosa, Gabrijel Garsija Marques, Hose Donoso, Karlos Fuentes, Ana Marija Šua, Liliana Her, Pedro Huan Gutjeres, Hose Ortega i Gaset, David Sedaris, Isidoro Blajsten i David Bezmozgis. Dobio je 2011. godine Nagradu „Miloš Crnjanski“ kojuodeljuje Vlada Republike Srbije. Živi u Beogradu.

Bernd Aueroks (*Bernd Auerochs*; 1960), profesor nauke o književnosti na Univerzitetu „Kristijan Albreht“ u Kilu. Objavio je niz knjiga i desetine prilogu u zbornicima i stručnoj periodici o problemima nemačkog romantizma i prosvetiteljstva, istoriji romana, odnosu religije, književnosti i filozofije, nemačko-jevrejskoj poeziji, Celanu, Kafki, Geteu, Benjaminu, Uveu Jonzonu... Njegova knjiga *Die Entstehung der Kunstreligion* (Nastanak religije umetnosti) doživela je dva izdanja. *Erzählte Gesellschaft. Theorie und Praxis des Gesellschaftsromans bei Balzac, Brecht und Uwe Johnson. Erzählte Gesellschaft* (Pripovedano društvo. Roman o društvu kod Balzaka, Brehta i Uvea Jonzona) bitan je doprinos teoriji romana.

Dejan Acović (1970, Gornji Milanovac) klasični je filolog, bibliotekar i književni prevodilac, član Udruženja književnih prevodilaca Srbije. Nakon poslova u obrazovanju i kulturi (Kulturni centar i Gim-

nazija u Gornjem Milanovcu), aktivnije se bavi književnim prevođenjem te objavljuje u serijskim i monografskim publikacijama. Prevodi sa starogrčkog, latinskog, francuskog, engleskog i savremenog grčkog jezika.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne i master studije završio na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, član je uredništva časopisa *Dometi* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je knjige proze *Twitter priče* (2014) i *Twitter priče 2.0* (2017). Živi u Novom Sadu.

Horst Binek (*Horst Bienek*; 1930, Gliwice, Poljska – 1990, Minhen, Nemačka), nemački pesnik i prozista. Njegova tetralogija o Glajvicu (danas Gliwice, Poljska), *Die erste Polka*; *Septemberlicht*; *Zeit ohne Glocken*; *Erde und Feuer* (Prva polka; Septembarska svetlost; Vreme bez zvona; Zemlja i vatra) donela mu je mnoge međunarodne nagrade i smatra se da stoji rame uz rame sa Danciškom trilogijom *Gintera Grasa*. Dobio je niz nemačkih nagrada za poeziju i prozu, između ostalih nagrade „Neli Zaks“ i „Žan Paul“. Bio je član Nemačke akademije za jezik i književnost i Bavarske akademije lepih umetnosti.

Ana Bojanović (1978, Beograd), diplomirala i magistrirala na grupi za Srpsku književnost Filološkog fakulteta u Beogradu. Radi kao lektor, korektor i prevodilac u više domaćih izdavačkih kuća, kao i profesor srpskog jezika i književnosti u nekoliko srednjih škola, i predavač engleskog u školama za jezike. Do sada je prevode, poeziju, prozu i stručne tekstove objavljivala u periodici.

Sonja Veselinović (1981, Novi Sad), magistrirala je i doktorirala komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde radi kao docent. Piše eseje, književnu kritiku i poeziju. Prevodi sa francuskog i engleskog jezika. Objavila je knjigu poetske proze *Poema preko* (2008), studije *Prevodilačka poetika Ivana V. Lalića* (2012) i *Receptija, kanon, ciljna kultura : slika modernog angloameričkog pesništva u savremenoj srpskoj književnosti*

(2018), roman *Krosfejđ* (2013) i zbirku poezije *Prokli-zavanje* (2020). Dobitnica je stipendije iz Fonda „Borislav Pekić“ za 2009. godinu, te nagrada „Isidora Sekulić“ (2014) i „Biljana Jovanović“ (2021). U uredništvu je časopisa za književnost i teoriju *Polja* od 2007. godine. Živi u Beogradu.

Mića Vujičić (1979, Mokrin), diplomirao je opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Autor je romana *Oštar start* (2010), *Unutrašnjost* (2018) i zbirke priča *Ronjenje na dah* (2014). Novinske članke pisao je za *Mokrinske novine*, *Kikindske novine*, *Dnevnik*, *Danas*, *Blic*, *Politiku*, *Plejboj*, *Feral Tribune*, *Politikin zabavnik*. Radi u redakciji za kulturu nedeljnika *NIN*. Dobitnik je stipendije iz Fonda „Borislav Pekić“ i Nagrade „Dušan Vasiljev“. *Oštar start* objavljen je u Sloveniji, Egiptu i u Americi, a neke od njegovih kratkih priča prevedene su na mađarski i nemački jezik.

Borivoj Gerzić (1959, Beograd), autor pet knjiga pripovetki, poslednje tri za „Rende“ – *Jedan život kakav jeste* (2012), *Poslednje stvari* (2014), i *Priča. Ljubav* (2016), kao i nekoliko pozorišnih komada – *Srne bez puške* (2017), *Nadležnom* (2019) i dr. S engleskog je preveo dela dvadesetak autora, između ostalih *Mesečinu i druge drame* Harolda Pintera, *Tamni lavirint* Lorensa Drela, *Džojsove*, *Beketove* i *Makjuanove* pripovetke, drame *Sema Šeparda*, *Edvarda Olbija*, *Mameta*, *Artura Kopita*, *Dilanovu* poemu „Mučko ubistvo“. Autor je *Rečnika anglo-američkog slenga*, *Rečnika engleskih fraza i idioma* i *Rečnika srpskog žargona*, kao i studije o fenomenu umiranja *Koreografija moriendi* (2016) i biografije *Beket: čovek i delo* (2019); korednik je antologije savremene svetske priče *Kule, gradovi: majstori kratke proze – od Gogolja do Fostera Volasa* (2013).

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore* (1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985; dnevnik Milice Stojadinović Srpkinja), *Milica–Vuk–Mina* (1987), *Razgovori o Indiji* (1989), *Prepiska Milice Stojadinović Srpkinja sa savremenima* (1991), *Isku-*

stva proze (1993; razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savremene proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *U potrazi za glavnim junakom* (2003; priče), *Srpkinjin krug kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srpkini), *Bibliografija radova o Milici Stojadinović Srpkini* (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Likovi u Dnevniku Anke Obrenović* (2007), *Zdravo, Indijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stojadinović Srpkine* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov? – razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmajeva* (2016), *Kritika pamćenja* (2017), *Kubanske prijateljice* (2020). Dobitnica je nagrada: „Slobodna Vojvodina“, „Iskra kulture“, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos“, „Medalja kulture za očuvanje kulturnog nasleđa“, „Ljuba Nenadović“. Živi u Novom Sadu.

Drinka Gojković prevodi s nemačkog i engleskog. Dugogodišnji glavni urednik časopisa za prevodnu književnost *Mostovi*. Najznačajniji prevedeni autori: Georg Bihner, Harald Vajnhrih, H. M. Encenberger, Ernst Jandl, Uve Jonzon, Elias Kaneti, Folker Kloc, Rolf Lepenis, Dea Loer, Klemens Majer, Amos Oz, Jozef Rot, Edvard Said, Peter Handke, Regina Šer... Nagrade: dvostruka „Miloš N. Đurić“ (1989. i 2008); Nagrada grada Beograda za književnost i prevodilaštvo (2009); Nagrada „Fridrih Gundolf“ Nemačke akademije za jezik i književnost/Darmštat (2014).

Vladislava Gordić Petković (1967, Sremska Mitrovica), redovna profesorka engleske i američke književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde drži kurseve iz oblasti šekspirologije i savremenog angloameričkog proznog stvaralaštva. Bavi se književnom teorijom i istorijom, književnom kritikom, publicistikom i prevodenjem sa engleskog. Magistrirala je na prozi Rejmonda Karvera na Filološkom fakultetu u Beogradu godine 1994, a doktorirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu 1998. na temi „Priča i pripovedanje u kratkoj prozi Ernesta Hemingveja“. U najviše akademsko zvanje, zvanje redovnog profesora, izabrana je u oktobru 2008. godine. Piše studije, eseje, književnu kritiku

i prevodi s engleskog (S. Džouns, E. Biti, E. Bardžis, E. Hemingvej, V. Šekspir, V. Alen i dr.). Objavljene knjige: *Sintaksa tišine: poetika Rejmonda Karvera* (1995), *Hemingvej – poetika kratke priče* (2000) *Korespondencija – tokovi i likovi postmoderne proze* (2000), *Virtuelna književnost* (2004), *Književnost i svakodnevnica* (2007), *Virtuelna književnost II* (2007), *Na ženskom kontinentu* (2007) *Formatiranje* (2009), *Mistika i mehanika* (2010) *Uvod u rodne teorije (udžbenik, grupa autora)* (2011). Živi u Novom Sadu.

Dorđe Despić (1968, Užice), doktorirao je na Odseku za srpsku književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde i radi kao vanredni profesor na predmetu Teorija književnosti. Piše studije, oglede i književnu kritiku. Bio je urednik Objavljene esejističke knjige: *Aksiološki izazovi* (2000), *Spiralni tragovi – kritike i eseji o srpskom pesništvu* (2005), *Poreklo pesme – potencijal intertekstualnosti u poeziji Miodraga Pavlovića* (2008) i *Preživeti u tekstu* (2011), kao i zbirka poezije *Pesme i drugi ožiljci* (2018) za koju je dobio Nagradu „Miloš Crnjanski“. Živi u Novom Sadu.

Nina Živančević (1957, Beograd), spisateljica i prevoditeljka. Objavila je sledeće knjige poezije: *Pesme* (1982), *Mostovi koji rastu* (1984), *Gledajući knjige nezavisnih izdavača* (1985), *Duh renesanse* (1989), *Pesnički divan* (1995), *Minotaur i lavirint* (1996), *Slovo Pi* (2004), *Krajem veka* (2006), *Iscljenje* (2011) i *Umetnost hvatanja bumeranga: izabrane i nove pesme* (2013). Knjige proze: *Vizantijske priče* (1995), *Prodavci snova* (2000), *Kao što već reko*h (2002), *Orfejev povratak* (2003), *Krajem veka* (2006), *Ono što se pamti* (2017), kao i knjigu razgovora *Iznenadni blesak* (2009) i studiju *Crnjanski i njegov čitalac: (receptija Crnjanskog dela u svetu)* (2012). Poezija i proza prevedena joj je na više svetskih jezika. Priredila je i prevela antologiju američke poezije *Novi Glasovi* i prevela *Priče o običnom ludilu* Čarlsa Bukovskog, *Težinu i blagorodnost* Simon Vej i dr. Živi u Parizu.

Viktor Jerofejev (Виктор Влагимирович Ерофеев; 1947, Moskva), ruski pisac. Završio je Filološki fakultet moskovskog državnog univerziteta Lomo-

nosov, a zatim i magistraturu na Institutu svetske književnosti. Magistar je filoloških nauka. Odbranio je doktorsku disertaciju Dostojevski i francuski egzistencijalizam. Osnivač je književnog almanaha *Metropol*. Godine 1979. bio je izbačen iz Saveza pisaca SSSR zbog učestvovanja u samizdatskom almanahu *Metropol* i sve do 1988. godine njegova proza nije objavljivana. Godine 1990, najpre u Parizu, a zatim i u Rusiji, objavljen je roman *Ruska lepotica*, od tada preveden na više od dvadeset jezika, te postaje međunarodni bestseller. Autor je televizijske emisije *Apokrif* (1998–2011) na kanalu Kultura, kao i radio-emisije *Enciklopedija ruske duše* (2004–2007) na radio Slobodi. Dobitnik je Nagrade V. V. Nabokov (1992), Nagrade N. V. Gogolj (2018) i Međunarodne književne nagrade „Milovan Vidaković“ (PROSEFEST, Novi Sad, 2019) za roman *Ružičasta mišica*. Nosilac je francuskog Ordena umetnosti i književnosti (2006) i Ordena viteza legije časti (2013), a takođe i najvećeg poljskog odlikovanja Krst Komandora „Za zasluge“ (2014). U Srbiji su mu objavljene knjige: *Anino telo i kraj ruske avangarde* (Književna reč, Beograd, 1998); *Ruski cvetovi zla* (Zepther Book World, Beograd, 1999); *Enciklopedija ruske duše* (Geopoetika, Beograd, 2001); *Muškarci* (Plato, Beograd, 2002); *Ruska lepotica* (Plato, Beograd, 2003); *Pet reka života knjiga volšebnih putovanja* (Geopoetika, Beograd, 2003); *Dobri Staljin* (Geopoetika, Beograd, 2004); *De Profundis* (Geopoetika, Beograd, 2007); *Telo* (Geopoetika, Beograd, 2016); *Ružičasta mišica* (Geopoetika, Beograd, 2018).

Danijela Jovanović (1975, Šabac), diplomirala je na Odeljenju za istoriju na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Objavljen joj je roman *Vatra* (2008); istorijska studija *Romi u Jevrejskom logoru Zemun 1941–1942* (2012); zbirka poezije *Red ovoga, red onoga* (2018) i knjige prevoda: *Afroamerička poezija*, izbor i prevod (2015); Brajan Henri, *Karantin* (2010); Enes Halilović, *Leaves on Water* (2009). Živi u Beogradu.

Uve Jonzon (Uwe Johnson; 1934, Kamin, Pomeranija – 1984, Širnes, Engleska), nemački književnik. Detinjstvo provodi u Anklamu, gde ga 1944. upisu-

ju u državnu višu školu u Kostenu (danas Košćan, Poljska), koju je tada kontrolisao SS. Godine 1945, pred dolazak ruske vojske, porodica beži u Reknic kod Gistrova. Od marta 1949. do septembra 1951. Jonzon je član Kulturnog saveza za demokratsku obnovu Nemačke i jedan od glavnih predstavnika Slobodne nemačke omladine (FDJ). Posle montiranog procesa protiv školskog kolege povlači se sa svih funkcija u FDJ. Godine 1952. upisuje se na studije germanistike na Univerzitetu u Rostoku. Zbog kritike višestrukog kršenja ustava Nemačke Demokratske Republike na protestnom skupu na Filozofskom fakultetu 1953. (u prilog religijskih sloboda), pozvan pred partijsku komisiju. Od septembra 1954. studira na Univerzitetu u Lajpcigu. Počinje da piše roman *Ingrid Babendererde*, koji ne uspeva da objavi. Ne može da dobije stalno radno mesto. Da bi pod sopstvenim imenom objavio svoj drugi roman *Nagađanja o Jakovu*, prelazi u Zapadni Berlin. Smesta stiče književni ugled, a književne nagrade se nižu, uključujući i najprestižniju, Bihnerovu nagradu (1971), koju dodeljuje Akademija za jezik i književnost iz Darmštata. Najvažnija Jonzonova dela su: *Nagađanja o Jakovu*, *Treća knjiga o Ahimu*, *Dva shvatanja*, *Karš i druga proza*, *Prateće okolnosti*, *Berlinski tramvaj*, *Ingrid Babendererde*, ali pre svega četvorotomno remek-delo *Svaki dan u godini* (*Ja-hrestage*). Umro je u Engleskoj, gde je živio od 1974. godine.

Julia Kapornjai (1966, Vrbas), pesnikinja. Objavila zbirke poezije *Živi čvor* (2002), *Belo sunce* (2005) i *Iz kapi mora* (2019). Živi u Novom Sadu.

Miroslav Kirin (1965, Sisak), diplomirao je engleski jezik i književnost i komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Piše i objavljuje poeziju, prozu i prevode s engleskog jezika. Objavio je knjige poezije *Od nje do vječnosti* (1989, Nagrada Goran za mlade pjesnike), *Tantalón* (1998), *Zukva* (2004), *Iza renesanse* (2004), *Jalozi* (2006), *Zbiljka* (2009), *Zenzancije* (2013), *Hipernovalis* (2015), *Lirka* (2018), *Malešne* (2019); roman *Album* (2001, Nagrada *Jutarnjeg lista* za najbolju proznu knjigu u 2001); mikroeseje *Iskopano* (2012) i slikovnicu *Zim-*

ska potraga (2015, ilustracije: Mingsheng Pi). Živi u Zagrebu.

Spomenka Krajčević, studirala Opštu književnost s teorijom književnosti, magistrirala na Katedri za germanistiku Filološkog fakulteta u Beogradu. Radila kao prevodilac u Tanjugu i kao urednik u izdavačkim kućama *Zepter Book World* i *Draganić*. Prevela s nemačkog preko trideset knjiga, među njima dela M. Friša, B. Šlinka, E. Kanetija, M. Sutura, M. Haushofer. Za prevod knjige *Austerlic* V. G. Zebalda dobila Nagradu „Miloš Đurić“. S Tijanom Topin prevela drugi tom dela *Svaki dan u godini* Uvea Jonzona. Objavila pet autorskih knjiga. Živi u Beogradu.

Ulrich Krellner (*Ulrich Krellner*), doktorirao je s temom o Uveu Jonzonu, koja je kao knjiga objavljena pod naslovom „*Was ich im Gedächtnis ertrage*“. *Untersuchungen zum Erinnerungskonzept von Uwe Johnsons Erzählwerk* („Samo ono što će moje pamćenje moći da podnese“. Istraživanje koncepta sećanja u proznom delu Uvea Jonzona). Pored niza članaka o Jonzonu, objavio je i knjigu *Die literarische Adaptation des Unbewussten. Uwe Johnson, Sigmund Freud und die Psychoanalyse* (Književna adaptacija nesvesnog. Uve Jonzon, Sigmund Frojd i psihoanaliza). Predaje na Slobodnom univerzitetu u Berlinu. Bavi se književnošću Geteove epohe, nemačkom književnošću posle 1945, problemima estetike i teorije umetnosti.

Goran Lazičić (1983, Novi Sad), doktorand na Odseku za slavistiku Univerziteta u Gracu i stipendista Austrijske akademije nauka (DOC- Fellow der ÖAW). Diplomirao na Grupi za srpsku književnost Filološkog fakulteta u Beogradu. Master studije komparativne književnosti završio na Univerzitetu u Beču. Predaje savremenu bosansku, hrvatsku i srpsku književnost na Odseku za slavistiku Univerziteta u Gracu i Odseku za slavistiku Univerziteta u Klagenfurtu. Bio je urednik književnog programa Doma kulture Studentski grad u Beogradu i član redakcije književnog časopisa *Ulaznica*. Književnu kritiku objavljuvao u dnevnim listovima *Danas*, *Blic*

i *Politika*. Priredio je antologiju *RESTART: Panorama nove poezije u Srbiji* (Beograd, 2014).

A. Lesli Vilson (*A. Leslie Wilson*; 1923–2007) bio je profesor nauke o književnosti na Univerzitetu države Teksas u Ostinu, član istaknute Nemačke Akademije za jezik i književnost, Darmštadt (čiju je čuvenu Nagradu „Georg Bihner“ Uve Jonzon dobio 1971) i dobitnik niza najviših nemačkih priznanja.

Neva Lukić (1982, Zagreb), diplomirala je istoriju umetnosti i arheologiju na Filozofskom Fakultetu u Zagrebu te istoriju umetnosti na Univerzitetu Lajden u Holandiji. Objavila je zbirke pesama: *Haljina Obscura* (2011, nagrada za mlade pesnike „Zdravko Pucak“ Matice hrvatske Karlovac), *Sjene sjemenki* (2015) i *Ježenja* (2020); zbirke kratkih priča *Ljudi bez parka* (2009) i *More i zaustavljene priče* (2016), te slikovnicu *Travka preko oblaka* (2018). Knjiga *More i zaustavljene priče* objavljena je 2018. u Beogradu, a iste godine u Lajdenu pod naslovom *Endless Endings*. Sarađuje s drugim umetnicima – koautorka je kratkog eksperimentalnog filma *The Motel in the Well* (2016., sa Sarom Radžaji).

Mirko Magarašević (1946, Beograd), pesnik, esejista, književni kritičar, putopisac i urednik. Objavio je knjige pesama: *Pogoci za vučje i druge oči* (1969), *Povorke trougla* 1999 (1971), *Senke besmrtnosti* (1975), *Sjaj Vavilona* (1980), *Zagoneti večnosti* (1984), *Varvarija* (1988), *Glasovi Kosova* (1990), *Strele Erosove* (1995), *Dante u paklu* (1999), *Molbenik Svetog Save* (1999), *Naš vrli, domaći svet* (2006), *Svetosavski kalem* (2007), *Sjaj Vavilona i komentari* (2009), *Pev sirena* (2018), *Bestrag* (2021); knjige proze: *Prizivanje senki* (2014), *Dositejev hod – knjiga pesama posvećena Dositeju Obradoviću* (2015), *Ode i pokude* (2016), *Beogradske bašte* (2019); knjige eseja: *Znaci duha podneblja* (1979), *Hadrijan, Margerite Jursenar* (1988), *Svetlosti književnosti* (1991), *Pesnik Dositej* (1992), *Pesničko pamćenje* (1993), *Duh i dah Beograda* (2007), *Evropski pesnici* (2010), *Jovan Hristić, izbliza – portret književnog prijateljstva* (2010), *Turska pisma – putopisi* (2012), *Srpska kritička poezija* (2013), *Tragom Crnjanskog* (2014), *I nova turska pisma – putopisi* (2015),

Čija je istina? (2017), *Pesnički svet Ezre Paunda* (2019), *Kritika i tumačenje proznih formi* (2021). Pokretač grupe književnih kritičara, intelektualaca i pisaca oko udruženja „Isidora Sekulić“ (osnovanog 1995) koje održava godišnje književno-naučne skupove „Isidorini dani“ u zajednici sa Kolarčevom zadužbinom. Glavni urednik i osnivač časopisa „Isidorijana“. Živi u Beogradu.

Ivana Maksić (1984, Kragujevac), piše poeziju, crtice, eseje i prevodi sa engleskog jezika. Objavila je knjige poezije *O telo tvori me* (2011), *Izvan komunikacije* (2013), *La mia paura di essere schiava* (na italijanskom, 2014), *Kćeri, zar ne vidiš da gorim* (2020). Poezija joj je zastupljena u antologijama i zbornicima: *Rukopisi 33* (2010), *Van, tu: free* (2012), *RESTART* (2014), *Meko tkivo* (2015), *Ovo nije dom – pesnikinje o migraciji* (2017). Uredila je Zbornik poezije socijalne tematike *Do zuba u vremenu* (2014) i regionalni zbornik socijalne i angažovane poezije *REZ* (2016). Glavna je urednica novina *MAMAC*. Kao prekarica onlajn profesorka predaje engleski jezik hiljadama ljudi širom sveta.

Olga Martinova (Olga Martynova; 1962. Krasnojarsk, Rusija), preselila se 1991. zajedno sa Olegom Jurjevim (1959–2018) za Nemačku, živi u Frankfurtu na Majni. Novije pesničke zbirke: *Brief an die Zypresen* (2001), *In der Zugluft Europas* (2009) i *Von Tschwirik und Tschwirka* (2012), kao i romani *Sogar Papageien überleben uns* (2010), *Mörikes Schlüsselbein* (2013) i *Der Engelherd* (2016), te zbirku eseja *Über die Dummheit der Stunde* (2018). Godine 2012. dobila Nagradu „Ingeborg Bahman“; 2018. međunarodnu nagradu „Branko Radičević“.

Norbert Meklenburg (Norbert Mecklenburg), profesor germanistike na Univerzitetu u Kelnu, jedan je od najvećih poznavalaca dela Uve Jonzona, priređivač niza Jonzonovih rukopisa iz zaostavštine, autor knjiga o Jonzonu *Nachbarschaften mit Unterschieden. Studien zu Uwe Johnson*, i posebno važne *Die Erzählkunst Uwe Johnsons. Jahrestage und andere Prosa*, autor-priređivač nekoliko zbornika o Jonzonu i velikog broj tekstova o različitim aspektima

Jonzonove proze. Takođe je autor knjiga o književno-teorijskim problemima (između ostalog, o problemu vrednovanja, o zavičajnosti u književnosti), o Geteu, Teodoru Fontaneu, Martinu Luteru. Član je Geteovog društva, Društva Uve Jonzon i Društva za interkulturalnu germanistiku.

Sonja Milovanović (1979, Beograd), osnovne, master i doktorske studije završila je na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na Drugom programu Radio Beograda urednica je za savremenu srpsku književnost. Piše naučne radove iz oblasti stilistike srpskog jezika i književnosti, eseje i književnu kritiku. Objavljene knjige *Stil kao svet dela* (2020) i *Teksteme kao stilske dominante u pesništvu Novice Tadića* (2020). Živi u Beogradu.

Dušan Pajin (1942, Beograd), filozof i estetičar, profesor univerziteta. U svom naučnom radu bavi se prevashodno umetnošću, filozofijom i kulturom dalekog Istoka. Diplomirao je na Filozofskom fakultetu u Beogradu 1968, a doktorirao u Sarajevu 1978. godine. Prve tekstove počeo da objavljuje 1963. u *Studentu* (likovne kritike i eseje). Od tada objavio više od 500 bibliografskih jedinica – studije, članke, kritike i prikaze – u našim i stranim časopisima (Engleska, SAD, Kina, Francuska itd.), kao i dvanaest knjiga iz oblasti istorije kulture i filozofije umetnosti, kao i zbirku poezije na kineskom. Priredio je dvanaest knjiga, uključujući *Antologiju jugoslovenske poezije – 1950–95* (objavljena kineskom – 1997, Tajpej, 1998, Peking). Bavi se i slikarstvom. Radio je kao urednik u „Nolitu“, a bio je i glavni urednik časopisa *Kulture Istoka* (1983–1992). Od 1994. je vanredni profesor, a u periodu 1999–2009, redovni profesor Fakulteta likovnih umetnosti u Beogradu za predmet Filozofija umetnosti. Od 2009. godine je u penziji. Živi u Beogradu.

Biljana Pajić (1987, Beograd) završila je studije germanistike na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu, a trenutno je doktorantkinja na istom fakultetu. Od 2012. godine radi u biblioteci Gete-instituta u Beogradu. Pored toga bavi se prevodnjem. Osim objavljenih prevoda u zborniku *Nemrtvi*

(2018) i odlomka dramskog teksta *Finde mich im Vorort* (2018), prevodila je i odlomke iz dela Judit Keler, Dane Grigorče, umetničke grupe „Bern ist überall“, Jensa Ditmara (2017) i Tomasa Štangla (2018) u okviru njihovih rezidencijalnih boravaka u Beogradu.

Melina Panaotović (1974, Novi Sad), diplomirala je, magistrirala i doktorirala na Odseku za slavistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, na kom je i zaposlena kao docent na predmetima Ruska književnost 19. i 20. veka. Bavi se književnom recepcijom, prevođenjem, ruskom avangardom. Prevodi savremenu rusku prozu (Aleksij Ivanov, Igor Jarkevič, Evgenije Griškovac, Mihail Šiškin, Tatjana Tolstoj, Pavel Krusanov, Aleksandar Genis...). Živi u Novom Sadu.

P. K. Pejđž (*P. K. Page*; 1916, Soudž, Engleska – 2010, Ouk Bej, Kanada), jedna od najpoznatijih kanadskih pesnikinja. Objavila je preko trideset knjiga poezije, proze, dnevnika s putovanja, eseja, dečjih knjiga i autobiografiju. Dobitnica je niza značajnih književnih nagrada. Takođe, kao vizuelni umetnik, izlagala je svoje radove kao P. K. Irvin u Kanadi i inostranstvu. Njeni radovi iz vizuelne umetnosti danas su deo stalne postavke Državne galerije Kanade i Umetničke galerije Ontarija.

Ognjen Petrović (1981, Beograd), piše poeziju i prozu. Objavio knjige pesama: *Prekid prenosa* (2011), *Kečevi & Osmice* (2011), *Potraži na zapadnoj strani* (2018) i *Jesen u vrtoglavi* (2020). Dobio je prvu nagradu na konkursu Šumadijskih metafora iz Mladenovca 2011. godine i nagradu Studenskog kulturnog centra iz Kragujevca za neobjavljen rukopis. Priredio je i uredio nekoliko revijalnih knjiga. Prevođen je na engleski jezik. Živi i piše u Mladencu.

Ivan Potić (1972, Zaječar), istoričar umetnosti po vokaciji, radi kao viši bibliotekar Istorijskog arhiva u Zaječaru. Autor knjiga priča *Vratolomije* (2003), *To što je stvorilo čoveka* (2005), *Još jednom o nevidljivoj* (2007), *Vilenjaci u živom blatu* (2010),

Vesele priče o tugovanju (2013), *Kvadrat na crnom kvadratu* (2015), *Pričođer* (2017), *Rezultati* (2019) i *Život i isključenija* (2020). Objavio roman *Dnevnik neutešnog kosmonauta* (2016), knjige poezije *Netačni odgovori na pogrešna pitanja* (2009), *Bilo bi lepo da praznina ima oblik* (2012), *Zlatni presek: pesme o idealnim proporcijama završene mladosti* (2018), kao i knjigu eseja, kritika i kolumni *Kadrovi, valeri, foneme* (2019). Priređivač i prevodilac rok poezije Boba Dilana, knjige *Odgovor nošen vetrom* (2017). Priredio dve publikacije iz oblasti arhivistike.

Vladica Radojević (1978, Kruševac), diplomirao na Filološkom fakultetu u Beogradu (grupa za srpsku književnost i jezik). Od 2007. godine objavljuje novinske članke, reportaže, poeziju, prozu, eseje i rok i književnu kritiku u novinama, periodici i na internet portalima. Objavio je kratku studiju *Slika sveta u Romanu o Londonu Miloša Crnjanskog* (2017) i zbirku pesama *Ona se krije u treperenju šume* (2020).

Kenet Remzi (*Kenneth Ramsay*; 1955, Lenokstan, Škotska), studirao je računovodstvo i bankarstvo na Tehnološkom koledžu u Glazgovu. Krajem osamdesetih postaje kopirajter – prilično uspešan pisac sadržaja u advertajzingu i dizajnu, kao i na radiju i televiziji, radeći uglavnom u Glazgovu, Londonu, uz povremena putovanja u Njujork i Lisabon. Postao je kreativni direktor velike reklamne agencije u Glazgovu, *Craig Advertising PLC*. Od 2008. do 2017. radio je za *British telecom*, gde je dospeo do pozicije upravnika kadrovske službe. Od 2018. do danas živi na relaciji Beograd–Glazgov i sarađuje s nekoliko prevodilačkih agencija, kao lektor. Bavi se kreativnim pisanjem, muzičkim komponovanjem, slikarstvom i fotografijom.

Maja Rogač Stančević (1973, Novi Sad), doktorirala na Odseku za srpsku književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Piše studije, eseje i književnu kritiku. Objavila je studije *Figuralnost i figurativnost* (2008) i *Istorija, pseudologija, fama* (2010). Objavljuje kritičke tekstove u periodici. Živi u Novom Sadu.

Žarka Svirčev (1983, Senta), naučna je saradnica u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu. Osnovne i master studije je završila na Odseku za srpsku književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Doktorirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu. Objavila je naučne monografije: „*Ah, taj identitet!*“ – Dekonstrukcija rodni stereotipa u stvaralaštvu Dubravke Ugrešić (2010), *Vinaverova književna republika* (2017), *Portret prethodnice: Draga Dejanović* (2018) i *Avangardistkinje – Ogledi o (srpskoj) ženskoj avangardnoj književnosti* (2018).

Zorana Simić (1992, Brus), doktorantkinja je na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu, gde je završila i osnovne i master studije (Opšta književnost i teorija književnosti). Trenutno je angažovana na projektu Instituta za književnost i umetnost namenjenom izučavanju književne periodike, kao stipendistkinja Ministarstva prosvete, nauke i tehnološkog razvoja. Živi u Beogradu.

Srdan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev“ u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović“ iz Kikinde, pri kojoj je oformio Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga“. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavlvenu priču internet sajta www.bestseler.net, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica“ (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić“, te nagrada „Biljana Jovanović“ i „Edo Budiša“. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010),

Satori (2013), *Srebrna magla pada* (2017) i *Ljubavna pesma* (2020), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Džordž Stajner (George Steiner; 1929, Pariz, Francuska – 2020, Kembridž, Velika Britanija), godine 1940. se sa porodicom preselio u SAD. Školovao se u Parizu i Njujorku, a studirao je u Čikagu, zatim na Harvardu i Oksfordu. Radio je na Prinstonu i Kembridžu, a zatim je predavao englesku i komparativnu književnost na Ženevskom univerzitetu, komparativnu književnost na Oksfordu i poeziju na Harvardu. Napisao je *Tolstoy or Dostoevsky* (1958), *The Death of Tragedy* (1961), *In Bluebeard's Castle: Some Notes Towards the Redefinition of Culture* (1971), *After Babel* (1975), *The Portage to San Cristobal of AH* (1981), *Proofs and Three Parables* (1992), *Errata: an Examined Life* (1997), *Grammars of Creation* (2001) i mnoga druga dela koja uključuju eseje, studije, monografije, ali i poeziju i prozu.

Sava Stepanov (1951, Padej, Banat), studirao je istoriju umetnosti na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Radio u Galeriji Matice srpske, Foto galeriji i u Centru za vizuelnu kulturu „Zlatno oko“. Objavio je veliki broj tekstova iz oblasti likovne kritike i savremene fotografije u dnevnim listovima, stručnim časopisima i katalozima izložbi. Zastupljen u većem broju zbornika i antologija o savremenoj umetnosti. U periodu od 1977. godine do danas priredio veći broj autorskih izložbi u oblasti aktuelne umetnosti kod nas i u inostranstvu (Mađarska, Austrija, Nemačka, Francuska, Slovačka, Rumunija, Rusija, Kanada). Objavio knjige: *Svetlopisi* (1981) i *Potreba za slikom* (1988), te više umetničkih monografija od kojih je najznačajnija monografija o skulpturi Olge Jevrić (2000). Dobitnik je više nagrada i priznanja. Živi u Novom Sadu.

Eugenijuš Tkačišin Dicki (Eugeniusz Tkaczyszyn-Dycki; 1962, Vulk Krovicka, Poljska), jedan od najznačajnijih savremenih poljskih pesnika iz generacije autora rođenih šezdesetih godina. Laureat je devet prestižnih poljskih književnih nagrada,

uključujući i međunarodnu nagradu „Hubert Burda“. Vroclavsku pesničku nagradu „Silesijus“ za celokupno književno stvaralaštvo dobio je 2020.

Srđan V. Tešin (1971, Mokrin), književnik i novinar. Studirao je filozofiju i komunikologiju u Beogradu, a diplomirao na poetici kratke priče. Objavio je sledeće knjige: *Coated brain/Pohovani mozak* (drama, 1996), *Sveto Trojstvo Georgija Zecowskog* (poezija, 1997), *Sjajan naslov za pantomimu* (priče, 1997), *Antologija najboljih naslova* (roman, 2000), *Kazimir i drugi naslovi* (roman, 2003), *Kroz pustinju i prašinu* (roman, 2005), *Kuvarove kletve i druge gadošti* (roman, 2006), *Alternativni vodič kroz Vavilon* (izabrane kolumne, 2008), *Ispod crte* (priče, 2010), *Priče s Marsa* (priče, 2015), *Gori gori gori* (roman, 2017), *Moje* (roman, 2019), *Luka kaže* (knjiga za decu, 2020) i *Mokrinske hronike* (proza, 2021). Priredio je nekoliko antologija, panorama i izbora kratkih priča. Knjige su mu prevedene na slovenački, makedonski i nemački jezik. Dobitnik je književne stipendije „Borislav Pekić“, Nagrade Društva književnika Vojvodine za knjigu godine, kao i Nagrade grada Niša za književnost za decu i mlade „Maleni cvet“. Zastupljen je u domaćim i inostranim antologijama i izborima iz srpske savremene književnosti. Proza mu je prevedena na francuski, engleski, nemački, poljski,

češki, makedonski, mađarski, albanski i slovenački jezik. Član je Srpskog PEN centra. Živi u Kikindi.

Verica Tričković (1961, Nerav, Makedonija), živi u Nemačkoj od 1999. Piše poeziju i kratku prozu i prevodi sa nemačkog. Priredila je, izabrala i prevela antologiju poezije nemačkog govornog područja *Sam mrmor sam, Nemačka lirika 1999–2019* (2021). Najnovije samostalne zbirke poezije *Lokvanj i pelen* (2007), *Als rettete mich das Wort* (2011) i *Im Steinwald* (2016), obe dvojezična izdanja, srpski i nemački. Uskoro će iz štampe izaći njena prva zbirka poezije na nemačkom *um|schrift*.

Tijana Tropin (1977, Beograd), doktorirala na Filološkom fakultetu u Beogradu sa tezom „Teorijski aspekti prevodenja književnosti za decu sa stano-višta studija kulture“. Objavila *monografiju Motiv Arkadije u dečjoj književnosti* (2006) i više desetina radova u periodici, najčešće o književnosti za decu, teoriji i poetici prevodenja i fantastičnoj književnosti. Prevodi sa nemačkog i engleskog (važniji prevodi uključuju dela Marsela Bajera, Elfride Jelinek, Lea Peruca, Kristofa Ransmajera i Franca Kafke). Zaposlena u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu od 2003. godine.